

РЕШЕНИЕ

№ 26985

гр. София, 11.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 22.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4298** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на Б. Д. С., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в Т., Република Турция, чрез адвокат Е. Е. А. – АК – Т., съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, партер, срещу Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, издаден от Консулско длъжностно лице (КДЛ) – Б. И. консул, втори секретар в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, с който е отказана виза тип “D”, на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.
Жалбоподателят твърди, че на 10.04.2025 г. е получила стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, като отказът е бил издаден от Консулско длъжностно лице (КДЛ) – Б. И. консул, втори секретар в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Отказана е виза тип “D”, на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Жалбоподателят не е съгласен с приетото от административния орган, че не е доказана достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Не е съгласна с установеното в резултат от извършената проверка, а именно – че е надвишена минимално изискуемата площ за живеене в жилището, където е осъществена адресната регистрация на Б. Д. С.. Това не отговаря на действителното положение, доколкото в жилището живеят само съпругът на Б. Д. С. и неговата баба. Според посоченото в жалбата, отказът страда от неспазване на формата, нарушаване на правилата на процеса, установени в АПК, нарушаване на материалноправин разпоредби, несъответствие с целта на закона. Нарушено е правото на зачитане на личния и семейния живот. Претендира се присъждане на разноски по делото.

Ответникът, консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, чрез процесуалния си представител - служител с юридическо образование И. А. - оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Изпраща административната преписка. Органът действа в условията на обвързана компетентност. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Не претендира присъждане на разноски.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D от 21.02.2025 г. (л. 9 – 10 от делото) жалбоподателят Б. Д. С., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в Т., Република Турция, е подала до Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D. В заявлението на апликанта е посочено, че то се основава на разпоредбите на чл. 15, ал. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на български граждани и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки, са признати по реда на българското законодателство. Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Към заявлението са приложени: копие от паспорта на жалбоподателя; Удостоверение за сключен граждански брак между А. Ф. С. и Б. Д. С., гражданин на Република Турция, място на сключване на брака – Република Турция, като Удостоверението е издадено въз основа на акт за сключен граждански брак № 0224 от дата 29.11.2024 г., съставен в [населено място], България. Удостоверението е издадено от длъжностно лице по гражданското състояние в [община]; копие от лична карта на А. Ф. С.; копие от договор за наем от дата 10.02.2025 г. между Ф. С. С. и Б. Д. С.; декларация по чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ, че бракът не е фиктивен; декларация за осигуряване на подслон от Ф. С. С.; декларация по чл. 2, ал. 6 от ЗЧРБ от Б. Д. С.; копие на нотариален акт относно недвижим имот, с административен адрес: [населено място], [улица], [община], област Р.; Удостоверение от И.; документ за липса на съдебна регистрация и др.

На 10.04.2025 г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ за издаване на виза тип D. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: “Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. От извършената проверка е установено, че е надвишено минимално изискуемата площ за живеене. Жилището е с площ 54 кв. м. На адреса са регистрирани 6 български граждани.”

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка с проведената съгласувателна процедура по повод на заявлението на жалбоподателя от 21.02.2025 г.

С писмо рег. № М-6913 / 25.06.2025 г. зам.-председателят на ДАНС уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от Териториална дирекция на ДАНС – [населено място], като е изразено положително становище в Националната визова система. Апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност. Становището е изразено по електронен път и няма изготвени писмени документи. Положителното становище на ДАНС не обвързва останалите компетентни органи, участващи в

съгласувателната процедура, които могат да постановят отказ по заявлението за виза, съгласно другите хипотези, посочени в чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ.

От дирекция „Миграция“ МВР с писмо рег. № 536400 - 57327 от дата 24.06.2025 г. на заместник – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР, е изпратено копие от становище на група „Миграция“ при ОДМВР – Р., с рег. № 330р – 9294 / 31.03.2025 г. ведно с докладна записка рег. № 330р – 9294 / 31.03.2025 г. В докладната е посочено, че на 21.03.2025 г. е извършена проверка на жилището, посочено от апликанта, намиращо се на адрес: [населено място], [улица], [община], област Р. На място е бил установен А. С., който представя пълномощно от своя баща Ф. С. С.. При проверка в АИС на МВР е установено, че в жилището на този адрес: [населено място], [улица], са регистрирани 6 души (български граждани). В резултат от проверката е установено, че е нарушена разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР на ЗГР „лица, които обичайно могат да обитават жилище“. Съгласно тази разпоредба, максималният брой лица, които могат да обитават дадено жилище, трябва да е такъв, че на едно лице да се падат не по – малко от 10 кв. м. жилищна площ, без значение дали лицата са регистрирани с постоянен или настоящ адрес. При площ от 54 кв. м. на къщата, според органите на група „Миграция“ – ОДМВР Р., е надвишен максималният брой лица, които могат да живеят на жилищната площ на имот, с адрес: [населено място], [улица]. Органът е възразил в хода на съгласувателната процедура на Д. С. да се издаде исканата виза.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на дата 15.04.2025 г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване на отказа за издаване на виза на дата 10.04.2025 г. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правата му по чл. 8 от ЕКПЧ. Видно от изложеното в жалбата, Д. С. желае да се установи в България, където е нейният съпруг.

Следователно жалбата, попада в обхвата на предвиденото в закона изключение, допустима е и трябва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложената към преписката Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на министъра на външните работи, както и от Заповед № 212 / 12.11.2024 г. на временно управляващ Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

Разпоредбата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС No 198 от 11.07.2011 г. (обн. - ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.) - “Наредбата”. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за

чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая визата е поискана с цел получаване право на пребиваване по реда на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, според който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на български граждани и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки, са признати по реда на българското законодателство. Съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

По делото е установено, че жалбоподателят е Д. С. има сключен граждански брак с български гражданин. Това се установява от Удостоверение за сключен граждански брак между А. Ф. С. и Б. Д. С., гражданин на Република Турция, място на сключване на брака – Република Турция, като Удостоверението е издадено въз основа на акт за сключен граждански брак № 0224 от дата 29.11.2024 г., съставен в [населено място], България. Удостоверението е издадено от длъжностно лице по гражданското състояние в [община]. В хода на административното производство към заявлението е приложено и копие от лична карта на А. Ф. С..

Оспорваният отказ е издаден в писмена форма, но не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Актът съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и от ЗЧРБ. В хода на съдебното производство обаче е установено, че фактическите твърдения на органа не се потвърждават, а всъщност се опровергават.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 и от ЗЧРБ отказва се издаване на виза на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

В случая като фактическо основание за постановяване на обжалвания отказ за виза е посочено, че “Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. От извършената проверка е установено, че е надвишено минимално изискуемата площ за живеене. Жилището е с площ 54 кв. м. На адреса са регистрирани 6 български граждани.”

Приложените по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Видно от приложените към административната преписка доказателства в жилището с адрес: [населено място], [улица], реално живеят двама души – съпругът на жалбоподателката и неговата баба Н. С. Х.. Не се надвишава минималната площ. Представена е и актуална скица – проект от дата 17.06.2025 г. на този имот. Представено е и становище на инженер по геодезия относно поземлен имот с идентификатор № 62089. 502. 279. Видно от това становище и от тази скица – проект, реално застроената площ на къщата на адрес [населено място], [улица], е 80 кв. м. Тези документи не са оспорени в съдебното производство и съдът не намира причина да не ги кредитира.

Посоченото в оспорения отказ материалноправно основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ - недоказана достоверна цел и условия за заявеното пребиваване - не се подкрепя от събраните по

делото и неоспорени от страните писмени доказателства, част от които като официални документи обвързват съда с материалната си доказателствена сила. Всъщност безспорно е установено, че е ясна целта на пребиваване на Д. С.. Установено е, че жилищната площ и броят на лицата на адреса се различава от това, което е констатирано при проверката от страна на група „Миграция” при ОДМВР – Р..

По изложените съображения, административният акт като незаконосъобразен трябва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

По отношение на разноските

Жалбоподателят претендира разноси. С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, такива се дължат в размер на 10 лева държавна такса и 500 лева хонорар за адвокат. Представен е договор за правна защита и съдействие, който е послужил като разписка за платената сума. Извършените разноси са доказани.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 1 и чл. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 45 – ти състав.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Д. С., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в Т., Република Турция, отказ за издаване на виза, издаден от Консулско длъжностно лице (КДЛ) – Б. И. консул, втори секретар в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, с който е отказана виза тип “D”, на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

ВРЪЩА преписката на консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. за ново произнасяне по заявлението на Б. Д. С., съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати в полза на Б. Д. С., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в Т., Република Турция, съдебни разноси в размер на 510 лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението за постановяването му пред Върховния административен съд.